

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0100 van 30 april 2013
in de zaak 1112/0174/SA/3/0142

In zake: de **gemeente NIEL**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Laura VALGAEREN
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 16-18
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Agentschap Ruimtelijke Ordening, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Willem SLOSSE
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Brusselstraat 59
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

Tussenkomende partij: het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente SCHELLE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Sven VERNAILLEN en Joris GEENS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 28 oktober 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimtelijke Ordening, afdeling Antwerpen van 5 september 2011 waarbij aan Dienstverlening IGEAN, hierna de vergunningaanvrager, de stedenbouwkundige vergunning wordt voorwaardelijk verleend voor de uitbreiding van de Tuinlei met inbegrip van het rooien van bomen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 7 maart 2012, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laura VALGAEREN die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Willem SLOSSE die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Joris GEENS die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente SCHELLE vraagt met een op 8 december 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 10 januari 2012 aan de tussenkomende partij toelating verleend om in de debatten tussen te komen betreffende de vordering tot schorsing.

De Raad is van oordeel dat een onderzoek naar en een definitieve uitspraak met betrekking tot de ontvankelijkheid van de tussenkomst slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 4 augustus 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de vergunningaanvrager bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het uitbreiden van de Tuinlei, met inbegrip van het rooien van bomen”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, gedeeltelijk gelegen in natuurgebied, gedeeltelijk in agrarisch gebied, gedeeltelijk in een ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied en gedeeltelijk gelegen in een ontginningsgebied met nabestemming groengebied.

De percelen zijn tevens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, “*Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen*”, dat werd goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009.

De percelen zijn niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 3 september 2010 tot en met 2 oktober 2010, worden 67 bezwaarschriften ingediend, waarvan 1 petitielijst ondertekend door 20 personen, onder meer uitgaande van de huidige verzoekende partij.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling brengt op 20 augustus 2010 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Archeologisch Patrimonium brengt op 7 september 2010 een gunstig advies uit.

De dienst Natuurlijke Rijkdommen – Antwerpen en Limburg brengt op 14 september 2010 een gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 23 september 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit voor de werken van het centrum tot de boerderij. Voor de werken van de boerderij tot de Wullebeek verleent het Agentschap voor Natuur en Bos een ongunstig advies, aangezien de werken het vellen van een zeer waardevolle knotwilgenrij impliceren.

Het Provinciebestuur – Dienst Waterbeleid brengt op 21 oktober 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 16 augustus 2011 neemt de tussenkommende partij het volgende gunstig standpunt in:

“ ...

1. De aanvraag is niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening:

1.1. Naar de mobiliteitsimpact diende niet specifiek studie gedaan te worden, aangezien het een bestaande gemeenteweg in slechte staat betreft, waardoor een heraanleg, met daarbij dan de nodige veiligheids- of inrichtingsmaatregelen naar zwakke weggebruikers toe, noodzakelijk is in uitvoering van onze taak als wegbeheerder.

...

2. De ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden:

Deze wordt niet overschreden aangezien het een bestaande, weliswaar in slechte staat verkerende, gemeenteweg betreft, waarvoor het rooilijnplan dd. 04/03/1940 een breedte van 15m voorziet. Het aanlegplan maakt slechts gebruik van 10m en dit met inbegrip van alle wegaanhorigheden, zijnde de goten, de groenaanleg en het fietspad. Het betreft daarbij een bestaande gemeenteweg, waardoor de bestemmingszone volgens het gewestplan niet ter zake doet, waarbij opgemerkt moet worden dat de weg gelegen is op de grens tussen de bestemmingszones ontginningsgebied met respectieve nabestemmingen groengebied en agrarisch gebied. Daarenboven zijn langsheen deze weg woningen, exploitaties van kleiontginning en grondwerken, en landbouwexploitaties gelegen, waardoor de heraanleg van deze openbare weg functioneel inpasbaar is, niet in strijd is met het gewestplan noch de ruimtelijke draagkracht van de weg zelf, noch deze van de omgeving overschrijdt.

...”

Op 5 september 2011 beslist de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overeenstemming met dit plan

De aanvraag is principieel in overeenstemming met het geldende plan, zoals hoger omschreven. De aanvraag betreft immers het heraanleggen en uitbreiden van een bestaande weg binnen de voor deze weg vastgestelde rooilijnen in het rooilijnplan goedgekeurd bij K.B. op 04-03-1940.

..

De vernieuwing van de Tuinlei waarbij een dubbelrichtingsfietspad wordt voorzien zoals voorgesteld in de bijgevoegde plannen en verklarende nota, is stedenbouwkundig aanvaardbaar. De aanvraag gebeurt langsheen het bestaande tracé dat bovendien bekrachtigd werd in het rooilijnplan K.B. 04-03-1940 voor deze weg. Voor wat betreft het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos wordt het behoud van de knotwilgenrij niet gevolgd. Wel wordt –in het wegsegment waar deze knotwilgenrij verdwijnt- een heraanplant opgelegd met takken van dezelfde knotwilgen en dit langsheen de westkant van het fietspad en de rijweg. De heraanplant dient op geregelde afstand te gebeuren. Er wordt om de 5 à 6 m voorgesteld. Hiervan kan in samenspraak met het Agentschap voor Natuur en Bos worden afgeweken, doch dient deze heraanplant het eerstvolgende plantseizoen na voltooiing van de heraanleg worden volbracht.

Algemene conclusie

De aanvraag is, mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden, stedenbouwkundig aanvaardbaar.

...

2° de volgende voorwaarden na te leven:

- *Aan de voorwaarden gesteld in de adviezen van Natuur en Bos d.d. 23-09-2010 en de provinciale Dienst Waterbeleid d.d. 21-10-2010 dient te worden voldaan.*
- *In het wegsegment waar de knotwilgenrij verdwijnt wordt een heraanplant opgelegd met takken van dezelfde knotwilgen en dit langsheen de westkant van het fietspad. De heraanplant dient op geregelde afstand te gebeuren. Er wordt om de 5 à 6 meter voorgesteld. Hiervan kan in samenspraak met het Agentschap voor Natuur en Bos worden afgeweken, doch dient deze heraanplant het eerstvolgende plantseizoen na voltooiing van de heraanleg worden volbracht.*

...”

Dit is de bestreden beslissing.

De heer [REDACTED] en de heer [REDACTED] hebben met een aangetekende brief van 26 oktober 2011 eveneens een vordering tot schorsing en vernietiging ingesteld tegen de bestreden beslissing. Dit dossier is bij de Raad gekend onder het nummer 1112/0157/SA/3/0125.

Ook de gemeente AARTSELAAR heeft met een aangetekende brief van 28 oktober 2011 een vordering tot schorsing en vernietiging ingesteld tegen de bestreden beslissing. Dit dossier is bij de Raad gekend onder het nummer 1112/0178/SA/3/0145.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende en de tussenkomende partij betwisten het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij bij de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan.

De Raad is echter van oordeel dat de excepties van de verwerende en de tussenkomende partij slechts onderzocht en beoordeeld dienen te worden wanneer vastgesteld moet worden dat de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.13 VCRO kan, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing geschorst worden bij wijze van voorlopige voorziening. Overeenkomstig deze bepaling kan de Raad slechts een bestreden vergunningsbeslissing schorsen onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

2. De ernstige nadelen van persoonlijke aard die verzoekende partij zal ervaren, kunnen als volgt worden omschreven.

De bestreden beslissing verleent vergunning voor de uitbreiding van de Tuinlei waardoor deze de functie van een (boven)lokale verbindingsweg verkrijgt, hoewel in het kader van een specifiek onderzoek met betrekking tot de opportuniteit van de uitbreiding van de Tuinlei in 2000 n.a.v. het opstellen van het intergemeentelijk mobiliteitsplan van de Rupelgemeenten en Aartselaar is gebleken dat de doortrekking van de Tuinlei om te fungeren als verbindingsweg niet wenselijk, want verkeersversterkend, is (STUK 9) en de bestaande verbindingswegen kunnen volstaan.

De kamstructuur als vooropgesteld in het intergemeentelijk mobiliteitsplan van 2000 en behouden in het intergemeentelijk mobiliteitsplan van 2010, wordt ingevolge de bestreden beslissing, gelet een volwaardige bijkomende bovenlokale verbindingsweg wordt gecreëerd, niet gerespecteerd, hoewel die structuur erop gericht is andere wegen en gebieden die niet als verbindingsweg zijn aangeduid in grote mate van zwaar verkeer te doen ontzien.

Aldus wordt ingevolge de bestreden beslissing de mobiliteitsdoelstelling als vooropgesteld door de verzoekende partij in het intergemeentelijk mobiliteitsplan waarin gestreefd werd naar het vermijden van een tweede verbindingsweg ter hoogte van de Tuinlei en het niet opnemen van een bijkomende fietsroute (in het BFF), met de grond gelijk gemaakt.

...

Zelfs wanneer verzoekende partij niets op haar eigen wegen onderneemt om de impact van de heraanleg te ondervangen, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing van die aard is een nieuwe verbindingsweg te creëren – pertinent in strijd met de visie van de verzoekende partij (en de overige Tupelgemeenten en Aartselaar- op dit punt en dat maatregelen wat betreft verkeerssignalisatie en verkeersafremming gelet op de beperkte afstand van de ■■■ tot het kruispunt ■■■ – ■■■ (geselecteerd als gemeentelijke verbindingsweg) ontoereikend zullen zijn met het oog op het doen supprimeren van een tweede volwaardige verbindingsweg.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ingevolge de verleende milieuvergunningen aan de vervoeruitbating ■■■ moet accepteren dat de vrachtwagenverbindingen vanaf de Tuinlei over haar grondgebied lopen zodat de ■■■ niet voor verkeer kan worden afgesloten, en dat omgekeerd verzoekende partij de instroom van wagens in de Tuinlei op het grondgebied van Schelle niet aan de hand van verkeerssignalisatie kan beïnvloeden. Een toereikende oplossing die het ontstaan van een tweede verbindingsweg kan vermijden, bestaat aldus niet.

De verzoekende partij zal ingevolge de bestreden beslissing gedwongen zijn bijkomende inspanningen te leveren wat betreft de aanleg van haar openbaar domein, verkeerssignalisatie en onderhoud, terwijl zij – onder meer als kan blijken in het kader van besprekingen met het oog op opname van de Tuinlei in het Bovenlokaal Functioneel Fietsroutenetwerk (STUKKEN 14 to 21)- van oordeel is dat een bijkomend fietsroutenetwerk niet nodig is en dat de huidige functionele fietsroutes op gemeentelijk en provinciaal niveau zeker kunnen volstaan, alsook dat een volwaardige rijweg-verbindingsweg allerm minst aangewezen is.

De bestreden beslissing sluit - ingevolge het voorzien van een dubbelrichtingsfietspad naast een uitgebreide weg zonder de rol van verzoekende partij als beheerder van haar gemeentewegen te erkennen - die mogelijkheid minstens zolang door verzoekende partij de nodige vergunningen werden verkregen met oog op de (door haar niet gewenste) heraanleg van de ■■■ en die werken ten uitvoer worden gebracht, uit.

Aldus wordt verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissing in haar taak als wegbeheerder in de zin van artikel 135, §2 van de Nieuwe Gemeentewet om ten behoeve van de inwoners in een goede politie te voorzien, inhoudende de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen, miskend.

Ingevolge de bestreden beslissing worden op dat punt twee gevaarlijke situaties gecreëerd, nl. de fietsoversteekplaats ter hoogte van de Wullebeek en de quasi onoversteekbare ■■■, aangezien ingevolge de bestreden beslissing het oversteken van fietsers in twee richtingen zal plaatsvinden, kruisend met zwaar vrachtwagenverkeer (vervoeruitbating ■■■) en autoverkeer uit twee richtingen.

Aangezien de Tuinlei de gemeente Schelle met de gemeenten Niel en Aartselaar verbindt, is de kans bovendien reëel dat de Tuinlei als sluipweg zal worden gebruikt ingeval van filevorming e.a. op de A12, met als gevolg dat de ■■■ - een druk bewoonde straat - nog meer (vrachtwagen)verkeer zal moeten verdragen dan nu reeds het geval is, wat tot het nemen van bijkomende ongewenste maatregelen zal nopen.

De [] ter hoogte van de aansluiting met de Tuinlei is daartoe echter hoogst ongeschikt, gelet haar partiële ligging in natuurgebied (!) en verzoekende partij is dan ook van oordeel dat een verbreding van de weg en verdere toename van verkeersbewegingen niet in het natuurgebied ter hoogte van de Wullebeek thuishoren, en is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing de ruimtelijke draagkracht van het gebied miskent, en wat erger is - verzoekende partij er nagenoeg toe verplicht om maatregelen met het oog op verkeersveiligheid te nemen die niet alleen niet stroken met het intergemeentelijk mobiliteitsplan, maar ook strijden met de stedenbouwkundige voorschriften van het bestemmingsplan.

Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat verzoekende partij voor het uitvoeren van een veilige verbinding ter hoogte van de [] in aansluiting met de Tuinlei ooit een wettige vergunning - gelet de voorziene verbreding van de weg in natuurgebied en de hoegrootheid van het vrachtwagenverkeer- zal verkrijgen.

...

De naar oordeel van verzoekende partij manifest onwettige beslissing zal verzoekende partij ertoe nopen om - als zij de gemaakte afspraken in het kader van het intergemeentelijk mobiliteitsplein met betrekking tot verkeersveiligheid wil naleven dan wel verkeersveiligheid wil garanderen voor passanten op haar gemeentewegen- reeds ter hoogte van de aansluiting van de Tuinlei met de [] een structurele oplossing te bieden met het oog op verkeersveiligheid in een ruimtelijk daartoe echter ongeschikt gebied.

De bestreden beslissing tast tevens de prerogatieven die de verzoekende partij heeft met het oog op het opstellen van een rooilijnplan wat betreft haar eigen gemeentewegen in de zin van het Decreet van 8 mei 2009 houdende de vaststelling en de realisatie van rooilijnen aan, aangezien de keuze voor een rijweg die tweerichtingsverkeer mogelijk maakt gecombineerd met dubbelrichtingsfietsverkeer, ertoe zal nopen een weg met een gelijkaardige breedte te moeten vaststellen - zulks in strijd met haar ruimtelijke visie wat betreft de ontwikkeling van de omgeving, die op het preservareren van natuur zou moeten gericht zijn.

De bestreden beslissing maakt het verzoekende partij aldus onmogelijk om haar eigen visie wat betreft de afwikkeling van het verkeer en de ruimtelijke draagkracht van de omgeving ter hoogte van de aansluiting van de Tuinlei met de [], nog te kunnen handhaven en dwingt verzoekende partij tot het schenden van ofwel haar eigen regels, ofwel het niet naar behoren uitvoeren van haar taak als wegbeheerder, ofwel het doen uitvoeren van beslissingen in strijd met gewestplanvoorschriften.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

- Geen ernstig nadeel

De gemeente stelt als verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing het voor haar onmogelijk maakt om haar eigen visie wat betreft de afwikkeling van het verkeer en de ruimtelijke draagkracht van de omgeving ter hoogte van de aansluiting van de Tuinlei met de [], nog te kunnen handhaven en dwingt de verzoekende partij tot het schenden van ofwel haar eigen regels ofwel het niet naar

behoren uitvoeren van haar taak als wegbeheerder. Daarnaast is de beslissing volgens de verzoekende partij eveneens in strijd met de gewestplanvoorschriften.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat een verbreding van de weg en een verdere toename van verkeersbewegingen niet in natuurgebied thuishoren, meent verwerende partij dat dit niet kan worden beschouwd als een nadeel in de zin van artikel 4.8.13 VCRO. Het gaat hier om een argument dat betrekking heeft op een eventuele onwettigheid van de besteden beslissing, wat in principe thuishoort in de discussie over de grond van de zaak. Uw raad stelde daarover reeds meermaals: (...)

Verder kan in dit verband eveneens verwezen worden naar de discussie onder het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat de aanvraag wel degelijk bestaanbaar is gelet op de overeenstemming met het rooilijnplan.

Daarnaast brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan die voldoende aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de ruimtelijke draagkracht van het gebied miskent.

Verzoekende partij laat tevens na aan te geven hoe de vergunning ingrijpende gevolgen zou hebben voor de uitoefening van haar eigen beleid. Bovendien, en louter aanvullend, wordt opgemerkt dat verzoekende partij nooit verantwoordelijk kan worden gesteld voor de manier waarop een ander gemeentebestuur, lees tussenkommende partij, stedenbouwkundige voorschriften schendt, quod non.

De loutere veronderstelling van verzoekende partij dat zij wegens een schending van de stedenbouwkundige voorschriften door een andere overheid verplicht is om, met het oog op de verkeersveiligheid, bijkomende maatregelen te nemen ter verwezenlijking van een veilige verbinding ter hoogte van de [REDACTED] met de Tuinlei in een daartoe ruimtelijk ongeschikt gebied, overtuigt dan ook niet.

Verzoekende partij gaat compleet voorbij aan het gegeven dat er momenteel reeds een aansluiting, in de vorm van een met asfalt verharde weg, aanwezig is op de [REDACTED]. Deze bestaande aansluiting kan perfect behouden blijven. De uiteenzetting van verzoekende partij faalt aangezien er niet met afdoende en concrete gegevens wordt aangeduid, behalve met de enkele vermelding dat de bestaande verbinding onveilig is, waarom de bestaande aansluiting niet volstaat. Verzoekende partij blijft bijgevolg zeer algemeen en oppervlakkig in haar uiteenzetting over het moeilijk te herstellen nadeel dat zij meent te lijden. Zo kan haar argument dat zij haar taak als wegbeheerder niet naar behoren kan uitoefenen ook niet gevolgd worden.

Aangaande het vrachtverkeer kan tevens verwezen worden naar de uiteenzetting onder het belang, hetgeen hier als expliciet herhaald beschouwd wordt. Daarenboven verwijst verzoekende partij naar de beleidskeuze van het voorzien van 2 fietspaden daar waar zij van oordeel is dat 1 volstaat. Een eigen mening, die niet gestaafd wordt, is niet voldoende om een nadeel te weerhouden.

Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de bestreden beslissing de bevoegdheden aangaande rooilijnen van de verzoekende partij schendt. Iedere gemeentelijke overheid is ingevolge het rooilijnendecreet van 8 mei 2009 bevoegd tot het opmaken van rooilijnen voor haar (gemeente)wegen. Is de Tuinlei een weg die toebehoort aan Niel? Geenszins... De gemeente Niel mag dan ook nog steeds haar bevoegdheid

aangaande het opmaken van rooilijnenplannen voor haar gemeentewegen ten volle benutten.

Voor het overige blijft de gemeente/college eveneens in gebreke om enig nadeel te bewijzen. Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing de mobiliteitsdoelstelling, neergelegd in het intergemeentelijk mobiliteitsplan, in het gedrang brengt. Deze stelling mist echter elke feitelijke grondslag. De kamstructuur uit het mobiliteitsplan wordt wel gerespecteerd door de voorgenomen werken. Het betreft hier helemaal geen nieuwe, maar een bestaande heraan te leggen weg en als dusdanig doet deze in die zin geen afbreuk aan de kamstructuur. Bovendien voorziet het ontwerp van de Tuinlei in 2 verkeersplateaus en 5 wegversmallingen. Bijgevolg wordt door de weginrichting een lage snelheid afgedwongen. De Tuinlei zal derhalve het karakter krijgen van een verkeerstrage weg, die eerder verkeersontradend werkt.

Verzoekende partij poneert de ontoereikendheid van deze maatregelen maar specificeren nergens in hun verzoekschrift waarom deze handelingen niet volstaan. Ook uit het dossier van de aanvraag alsmede uit de weerlegging van de bezwaarschriften blijkt dat er geen enkele intentie is van tussenkomen partij om een nieuwe hoogdynamische weg creëren.

De vermeende aantasting van de verkeersveiligheid die de heraanleg van de nieuwe weg zal veroorzaken wordt ook niet onderbouwd aan de hand van bijvoorbeeld tellingen of vaststellingen van de politie. Er wordt enkel en alleen geponeerd dat de besteden beslissing aanleiding gaat geven tot 'verkeersonveiligheid', waardoor verzoekende partij bijkomende inspanningen zal moeten leveren. Welke verkeersonveiligheid en hoe ontstaat deze?

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er geen ernstig nadeel voorhanden is, minstens dat dit niet bewezen is.

...

3.

De tussenkomen partij sluit zich in nagenoeg eensluidende bewoordingen aan bij de repliek van de verwerende partij.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

2.

De verzoekende partij hanteert bij de omschrijving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden en dat zij met de voorliggende vordering wenst voorkomen, als feitelijk uitgangspunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat de Tuinlei de functie van bovenlokale verbindingsweg krijgt met een sterk verkeersgenererend effect tot gevolg.

Dit verkeersversterkend effect fnuikt volgens de verzoekende partij de eigen visie op de ruimtelijke draagkracht en de verkeersafwikkeling van het gebied ter hoogte van de aansluiting van de Tuinlei met de ■■■■, zoals opgenomen in het intergemeentelijk mobiliteitsplan. De verzoekende partij stelt dat zij hierdoor als wegbeheerder niet alleen bijkomende inspanningen zal moeten leveren. Zij vreest tevens dat zij haar taak als wegbeheerder niet langer naar behoren zal kunnen vervullen en, bij uitbreiding, dat zij bij het nemen van maatregelen om de verkeersveiligheid op het eigen grondgebied te garanderen, zal worden verplicht te handelen in strijd met het intergemeentelijk mobiliteitsplan en met, gelet op de gedeeltelijke ligging in natuurgebied, de bestemmingsvoorschriften van het vigerende gewestplan.

3.

De Raad is evenwel van oordeel dat de verzoekende partij onvoldoende concrete en precieze gegevens aanreikt die de Raad toelaten, mede in het licht van de bestaande verkeerssituatie, om na te gaan of de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing daadwerkelijk een dermate verkeersversterkend effect zal hebben waardoor de verzoekende partij de geschetste nadelen zal ondervinden. De concrete gegevens waarop de Raad acht kan slaan en, zoals blijkt uit de goedgekeurde plannen, de wijze waarop de Tuinlei zal worden heraangelegd, inclusief verkeerscontradende en -afremmende elementen, doen veeleer het tegendeel vermoeden.

De omstandigheid dat de verzoekende partij de omschrijving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel steunt op een voor de schorsing al te hypothetisch uitgangspunt, volstaat op zich om de voorliggende vordering tot schorsing te verwerpen. De verzoekende partij maakt derhalve niet, minstens onvoldoende, aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaken of bestuursopdrachten waarmee zij is belast daadwerkelijk zal verhinderen of dermate zal bemoeilijken en evenmin dat de tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zal brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zal kunnen uitoefenen.

4.

In zoverre de verzoekende partij bij haar uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel minstens impliciet wijst op de onwettigheid van de bestreden beslissing, wenst de Raad nog op te merken dat de gebeurlijke onwettigheid van de bestreden beslissing een discussie over de grond van de zaak betreft en op zich geen nadeel voor de verzoekende partij oplevert dat de voor de schorsing vereiste graad van ernst vertoont.

Een uitspraak over de vordering tot vernietiging kan, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, naar het oordeel van de Raad volstaan om de belangen van de verzoekende partij te vrijwaren. Dit laatste vanzelfsprekend in zoverre de Raad ten gronde kan vaststellen dat hiertoe in het licht van artikel 4.8.2, tweede lid VCRO aanleiding bestaat.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De zaak wordt met het oog op de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de vierde kamer, voorgezeten door mevrouw Nathalie DE CLERCQ.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer: 1112/0174/SA/4/0142.

3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 30 april 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

 met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Katrien VISSERS

Filip VAN ACKER